ਅਧਿਆਇ 13

ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰੇਸ਼ਟ ਮਾਰਗ

12:31 ਵਿੱਚ "ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰੇਸ਼ਟ ਮਾਰਗ" ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹੇ ਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਭਾਗ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦਾਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨ ਮੁਕਾਬਲੇ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਉਸ ਯੋਗਦਾਨ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਆਤਮਿਕ ਦਾਤਾਂ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਲਹਾਲ, ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕ ਜਾਣੂ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਉਸ ਗੁਣ ਦੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਦਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨਿੱਘੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਪਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਪਲ ਵਿੱਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸੁਭਾਅ ਹੈ ਜੋ ਫ਼ੈਸਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਗੱਲ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਰੇਸ਼ਟਤਾ ਬਾਰੇ ਕਹੀ ਗਈ ਹੈ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਅਨੇਕਤਾ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤੋਂ ਭਟਕਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੋਕ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰਕਮ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਦੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਵਧਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲੋਕ ਸਮੁੱਚੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਾਥੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਤਾ ਦਿੰਦੇ ਅਤੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਮੁੱਚੀ ਕਲੀਸੀਆ ਕਦੇ ਵੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਭਾਗਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਰੇਸ਼ਟਤਾ ਬਾਰੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਵਚਨ ਵਿੱਚ ਕਾਫੀ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਜਦਕਿ ਯਹੂਦੀ ਮੱਧਕਾਲੀਨ ਵਿਦਵਾਨ ਮੇਮੋਨਾਈਡਸ (1135-1204)[1] ਨੇ ਸ਼ਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ 613 ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ; ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੋ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ:

> ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਭਈ "ਮੁੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਇਸਰਾਏਲ, ਸੁਣ। ਅਰ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਨ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ

ਬੁੱਧ ਨਾਲ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ।" ਦੂਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਆਂਢੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਮਰਕੁਸ 12:29-31)।

ਪ੍ਰੇਮ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੇਲੇ ਦੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਲ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਆਪਣੀ ਅਗਲੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ "ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਨੂੰ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਭਈ ਇੱਕ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੋਇਆ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਸੱਭੇ ਮੋਏ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:14; NRSV)।

"ਪ੍ਰੇਮ," "ਨਿਹਚਾ" ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਵਰਗੇ ਸ਼ਬਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਝੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਕਰਕੇ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਖ ਸ਼ਬਦ "ਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ," "ਅਜ਼ਾਦੀ" ਅਤੇ "ਪਰਿਵਾਰ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੰਨੇ ਲਚਕਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਠੋਸ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ ਲੰਬੇ ਇਤਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਪ੍ਰੇਮ, ਨਿਹਚਾ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾ ਵਰਗੇ ਆਦਰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੁੰਦੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ "ਨਿਹਚਾ" ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਣ ਦੇ ਲਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 11)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ "ਪ੍ਰੇਮ" ਨੂੰ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਠੋਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਮਹੱਤਵ (13:1-3)

1ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰਗੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਾਂ ਪਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਠਣ ਠਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਿੱਤਲ ਅਥਵਾ ਛਣ ਛਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੈਣੇ ਬਣਿਆ ਹਾਂ। 2ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਬੋਲਣਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਭੇਤ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਜਾਣਾਂ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਾਂ ਅਜਿਹੀ ਭਈ ਪਹਾੜਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿਆਂ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਰੱਖਾਂ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। 3ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਪੁੰਨ ਕਰ ਦਿਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੜਨ ਲਈ ਦੇ ਦਿਆਂ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਰੱਖਾਂ, ਤਾਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਨਹੀਂ।

ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਸਨ; ਪਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬਾ ਸਨ

(13:1)। ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਧਾਰਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ। ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ੁਰੀ ਵਰਦਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰ ਸਕਣ ਦਾ ਗੁਣ ਸੀ ਅਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:14-17; ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12)। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਮਸੀਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਖਾਸ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਲਿਖੀ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪੱਤ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (2:4-8; 10:46; 19:6)। ਮਸੀਹੀ ਦਾਨਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਵੀ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 12:4-8; ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:11-13; 1 ਪਤਰਸ 4:10, 11)। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਲੋਕ "ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ" ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ ਬੁੜਬੁੜਾਉਣ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ "ਕਰਿਸ਼ਮਾਈ ਵਾਕ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਮੂਲ ਸਮਾਜਿਕ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਸਤਰ ਤੇ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਬਾਈਬਲ ਤੇ ਆਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਧਾਰਣ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਗ੍ਰੀਕ-ਰੋਮੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਚਮਤਕਾਰੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤ ਸਮਾਜ ਦੇ ਕਿਸੇ ਤੁਲਨਾਯੋਗ ਅਭਿਆਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਘੁੰਮਣ ਵਾਲੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਦੂਗਰਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:15; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:13, 14; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:9)। ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ, ਬੁੱਧੀਰਹਿਤ, ਵਿਅਰਥ ਬਕਵਾਸ ਕੁਝ ਯੂਨਾਨੀ ਪੰਥਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੰਥਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।[2] ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਚਰਮ ਆਨੰਦਾਤਮਕ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜੋ ਯੂਨਾਨੀ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀਆਂ ਦੀ ਆਮ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਰੂਪ ਅਤੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਸੀ।

ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ, ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ἀγάπη (*ਅਗਾਪੇ,*

“ਪ੍ਰੇਮ”) ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਵਿਅਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਭਲੇ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੂਸਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸੋਮਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਪਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇੱਕ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਭੇਜ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਦੇ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਜਦਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ “ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਸੁਰਗੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲੇ” (13:1), ਪਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੋਲਣਾ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਨ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। “ਸੁਰਗੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ” ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਉਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸਿਰਫ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਅਤਿਕਥਣੀ ਪਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ ਕੋਈ ਇਸ ਦੇ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਹੋਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਰਸੂਲ 13:1-3 ਵਿਚ ਸਥਾਨ ਬਦਲਣ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾ ਪੁਰਖ ਪੜਨਾਂਵ "ਮੈਂ" ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਲੋੜ ਪੈਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਵੀ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲਦਾ ਸੀ,[3] ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਦਾਨ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੀ।

ਆਇਤ 1. ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਠਣ ਠਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿੱਤਲ ਅਥਵਾ **ਛਣ ਛਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੈਣੇ** ਦੇ ਰੌਲੇ ਵਰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸਦਭਾਵਨਾ, ਅਤੇ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਖਤਰੇ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੀ ਸ਼ਤਾਬਦੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿਚ, ਇਗਨੇਸ਼ੀਅਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕ-ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਅਪਨਾਇਆ ਸੀ। ਆਦਰਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਗੂ ਇੱਕ ਸਿਤਾਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ।[4] ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੇਸੁਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸ਼ਬਦ χαλκός (*ਚਾਲਕੋਸ*) ਜਿਸਦਾ ਅਨੁਵਾਦ “ਪਿੱਤਲ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਤਾਂਬਾ ਜਾਂ ਪਿੱਤਲ ਹੈ 146 ਈ. ਵੀ. ਪੂਰਵ ਵਿਚ ਰੋਮੀ ਫੌਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਰੋਮ ਵਿਚ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਲੁੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਅਫ਼ਸੁਸ ਤੋਂ ਜੋ ਪੱਤ੍ਰੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਰੋਮ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਿੱਤਲ ਦੀਆਂ ਕਲਾਕ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਇਸ

ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਰਥ ਜੋੜਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਾਲੀਆ ਬਿਆਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਧੁਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਰਤਨ ਸਨ ਜੋ ਤਾਂਬੇ ਦੇ ਬਣੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਥਿਏਟਰ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਵਿਚ ਅਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।[5] ਇਹ ਸੰਗਤੀ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੂਲ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਝ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਆ ਸੀ: ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੁਝ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਧੁਨੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਿੱਤਲ ਦੇ ਭਾਂਡਿਆਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿਚ, ਪਰੰਪਰਾਗਤ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ: ਪੌਲੁਸ ਦਾ "ਠਣ ਠਣ" ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਿੱਤਲ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਜੋ "ਛਣ ਛਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਛੈਣੇ" ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਇੱਕ ਪਿੱਤਲ ਉੱਤੇ ਹਥੌੜਾ ਮਾਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦਾ; ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹੀ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 2. ਜਿਹੜਾ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਇੱਕ ਦਾਨ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦਾ ਸੀ ਉਹ **ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ** ਸੀ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ "ਭਾਵੇਂ" (ἐάν, *ਏਅਨ*) ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਮੁੱਦੇ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ: "ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ . . . ਬੋਲੀਆਂ ਬੋਲਾਂ" (13:1)। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, **ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਬੋਲਣਾ ਆਵੇ . . . ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਨਿਹਚਾ ਰੱਖਾਂ . . .** ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰ ਦਿਆਂ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੜਨ ਲਈ ਦੇ ਦਿਆਂ . . . ।" ਜੋ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਦਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਫਿਰ ਵੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਮਾਨ ਰੀਤਿ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਉੱਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੰਗੀਆਂ ਤੋਂ ਚੰਗੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲੋਚੋ (12:31), ਪਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰੱਖਣ।

ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਦਾ ਦਾਨ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ, ਪਰ ਨਬੀ ਅਧਿਕਾਰਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਨਬੀ ਦੇ ਭਾਸ਼ਣ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ (ਵੇਖੋ 12:10)। ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨਾਲ "ਲਾਭ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ" ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ (14:3)। ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਨਬੀ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਮਹਾਨ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ

ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਜਿਹੇ ਆਗੂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਅਗੰਮ ਵਾਕ "ਲਾਭ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਤਸੱਲੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ" ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ (NLT)।

ਰਸੂਲ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਤੋਂ, ਭੇਤ (μυστήρια, *ਮਸਟੀਰੀਆ*) ਦੀ ਸਮਝ ਵੱਲ ਮੁੜ ਗਿਆ। ਧਾਰਮਿਕ ਯੂਨਾਨੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸ਼ਬਦ ਸੀ। ਡਾਇਨਾਸੱਸ ਅਤੇ ਡੀਮੇਟਰ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਪੰਥਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗਾਂ-ਪੁਰਾਣੇ ਗੁਪਤ ਸੰਸਕਾਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭੇਤ ਭਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਥਾਂ ਜਿਵੇਂ ਇਸਸ ਅਤੇ ਸਾਈਬੇਲੇ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਭੇਤਪੂਰਣ ਸੰਸਕਾਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ, ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:4-6, 9)। ਫਿਰ ਵੀ, ਸਾਰਿਆਂ ਭੇਤਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ – ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ, ਯਹੂਦੀ, ਜਾਂ ਮਸੀਹੀ – ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਕ ਹੱਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗਿਆਨ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੱਲਾਂ ਪਰਾਈ ਭਾਖਿਆ ਵਿੱਚ" ਬੋਲਣ ਨਾਲੋਂ ਉਹ "ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਗੱਲਾਂ ਆਪਣੀ [ਉਸ ਦੀ] ਸਮਝ ਨਾਲ" ਬੋਲੇਗਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 14:19)। ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਉੱਤੇ, ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਗਿਆਨ ਦੇ ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਿਆਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ, ਸਿਰਫ ਗਿਆਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇੱਕ ਸਿੱਧੀ ਧਾਰਣਾ ਹੈ; ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਅਤੇ ਆਸ਼ਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਅਲੰਕਾਰਿਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 21:21)। ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਮਸੀਹ ਵਿਚਲੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾਉਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 3. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ – ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ, ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ – ਜੇਕਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤੋਹਫ਼ੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ **ਕੁਝ ਨਹੀਂ** ਹੋਣਗੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਦੇਹੀ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੇ ਲਈ ਵਿਨਾਸਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨਬੀ ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਅਤੇ ਬੇਰੁਖੇ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤਾਂ ਦਾ ਗਹਿਰਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਦਿਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਇੱਕਦਮ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਇੱਕ ਰਾਈ ਦੇ ਬੀਜ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਪਹਾੜ ਨੂੰ ਹਟਾ ਸਕਦੇ ਹਨ (ਮੱਤੀ 17:20)। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਦ੍ਰਿੜ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੀ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੌਨ ਸਟੌਟ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ: "ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ, ਪ੍ਰਮੁੱਖ,

ਸਰਵ-ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ, ਉੱਤਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਸਥਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਰਵਉੱਚ ਹੈ।"[6] ਜੇਕਰ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਨੇ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਡੇਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਲਈ ਉੱਨੀਂ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿੰਨੀ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਠਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਇਸ ਨੂੰ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਤੋਂ ਠੋਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤਕ ਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮਸੀਹ ਵਰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ, ਰਸੂਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਬਲੀਦਾਨ ਵੱਲ ਵਧੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਘਮੰਡ, ਹੰਕਾਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ – ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਰਵਉੱਚ ਬਲੀਦਾਨ – ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਜਿਹੜੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹਾਨੀ ਨੂੰ ਸਹਿ ਲਵੇ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ, ਇਹ ਬੇਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ, ਸਿਰਫ ਕੰਮ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਮਨ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਜਿਸ ਮਨ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

13:3 ਵਿਚ ਯੂਨਾਨੀ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਕਿਰਿਆ ψωμίζω (*ਸੋਮੀਜ਼ੋ,* "ਖੁਆਉਣ ਲਈ") ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 12:20 ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਦਾਨ, ਅਰਥਾਤ ਭੁੱਖੇ ਨੂੰ "ਭੋਜਨ ਦੇਣਾ" ਜਾਂ "ਰੋਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਬੁਰਕੀ ਦੇਣਾ।" "ਰੋਟੀ" ਦੇ ਲਈ ਆਧੁਨਿਕ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ψωμί (*ਸੋਮੀ*) ਹੈ। NASB ਅਨੁਵਾਦ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ **ਖੁਆਉਣ ਲਈ ਪੁੰਨ ਕਰ ਦਿਆਂ** ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਰਥ ਕੱਢਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਰਾਚੀਨ ਯੂਨਾਨੀ ਕਾਪੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਨੁਵਾਦਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਚੁਨੌਤੀ ਹੈ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਸੂਖਮਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਦੂਸਰਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯੂਨਾਨੀ ਮੂਲਪਾਠ ਦੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਹੱਥ ਲਿਖਤਾਂ (ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਕਾਪੀਆਂ) ਵੱਖਰੇ ਢੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ ਲਗਭਗ ਇਸ ਵਾਕ **ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਸੜਨ ਲਈ ਦੇ ਦਿਆਂ** ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਤ ਹਨ; ਪਰ, ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਬੂਤ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਆਦਰਯੋਗ ਪੁਰਾਤਨ ਕਾਪੀਆਂ ਵਿਚ, καυθήσομαι (*ਕੋਥੇਸੋਮਾਈ,* ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ ਸੰਕੇਤ ਅਰਥ "ਸਾੜ ਦੇਣਾ"), ਜਾਂ καυθήσωμαι (*ਕਾਉਥੇਸ਼ੋਮਾਈ,* ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਤ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਸੰਦੇਹ ਸੂਚਕ ਰੂਪ "ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ"),[7] ਦੀ ਬਜਾਇ καυχήσωμαι (*ਕੋਚੇਸੋਮਾਈ,* "ਕਿਸੇ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ

ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰਨਾ ਜਾਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਾ") ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਲੇਖਕ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਨਕਲ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ ਜਦਕਿ ਦੂਸਰਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ। ਮੂਲ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਲਿਖਾਰੀ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਠ ਨੂੰ ਅਸਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਗਲਤ ਲੇਖ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਲੇਖ ਦੀ ਜੋ ਪਾਠ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੇਖ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਵਧੇਰੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਪਾਠ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ।" ਜੇਕਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਪੱਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਰਿਆ *ਕੋਚੇਸੋਮਾਈ* ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਬੇਹਤਰ ਅਨੁਵਾਦ ". . . ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਦਿਆਂ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਘਮੰਡ ਕਰ ਸਕਾਂ।" ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੋਵਾਂ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਅਰਥ ਵਿਚ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਫਰਕ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ (13:4-7)

4ਪ੍ਰੇਮ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਫੂੰ ਫੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। 5ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ, ਚਿੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। 6ਉਹ ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 7ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ।

1874 ਵਿਚ, ਹੈਨਰੀ ਡ੍ਰਮਮੋਂਡ ਨੇ, ਇੱਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਪਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਡ੍ਰਮਮੋਂਡ ਨੇ ਲਿਖਿਆ,

> ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਗਿਆਨਕ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਿਰਨ ਨੂੰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕ੍ਰਿਸਟਲ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਾਇਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਿੰਜ਼ਮ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਦੇ ਘਟਕ ਰੰਗਾਂ – ਲਾਲ, ਨੀਲਾ, ਪੀਲਾ, ਜਾਮਨੀ, ਸੰਤਰੀ, ਅਤੇ ਸਤਰੰਗੀ ਪੀਂਘ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰੰਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ – ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਚੀਜ਼, ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ, ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਪ੍ਰਿਜ਼ਮ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਆਪਣੇ ਤੱਤਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।[8]

"ਪ੍ਰੇਮ" ਇੰਨੀ ਚਮਕਦਾਰ ਅਮੂਰਤ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹਰ-ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ, ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਲਗਭਗ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭੇਤ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਪੂਰਣ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਸੰਦੀਦਾ ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਆਦਤਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਮਾਵਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਚਪਨ ਦੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ

ਦਿਲੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ਼ਤਿਹਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਕਾਰਾਂ, ਦਵਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨਾਲ "ਪਿਆਰ" ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼; ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਪੱਛਮੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ "ਪ੍ਰੇਮ" ਦੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਰਾਵਟ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਮਸੀਹੀ ਧਾਰਣਾ *ਅਗਾਪੇ* ਦੀ ਚੋਣ ਤੋਂ ਇਕਦਮ ਉਲਟ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਜਿਵੇਂ "ਨਿਹਚਾ" (πίστις, *ਪਿਸਟਿਸ*), "ਦਯਾ" (χάρις, *ਚੈਰਿਸ*), ਅਤੇ "ਆਸ਼ਾ" (ἐλπίς, *ਐਲਪਿਸ*) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਲੇਖਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਵਿਚੋਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਸੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ, *ਅਗਾਪੇ* ਅਸਧਾਰਣ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ, ਮਨੁੱਖੀ ਅਤੇ ਈਸ਼ੁਰੀ ਦੋਵਾਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਇੱਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀਕਾਰੀ ਨਵੇਂ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਰਸੂਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਉਹ ਅਰਥ ਖੋਜਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਵਿਚ ਨਵੇਂ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭਰਨਾ ਸੀ। ਉੱਪਰੋਂ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਣ ਪਾ ਕੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦਲੇਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇੱਕ ਕਿਰਿਆ ਜਾਂ ਨਾਂਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

ਆਇਤ 4. ਜਿਹੜੀ ਸੂਚੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਉਹ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਨਹੀਂ, ਵਿਹਾਰਕ ਹੈ।[9] ਦੋ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਨਾਕਾਰਾਤਮਕ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ।

ਪ੍ਰੇਮ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਥਾਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੱਖਣਾ ਇੱਕ ਭਾਈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤਕ ਦੁੱਖ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੋਵੇ। ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਆਲੂਤਾ ਨੂੰ ਗਲੇ ਲਗਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨੈਤਿਕ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਵਿਚ ਦਿਆਲੂਤਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਦਿਆਲੂਤਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ **ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।** ਖੁਣਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਸ਼ਾਇਦ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਧੇਰੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕੇਤ ਹੈ – ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਕਰਨਾ।

ਪ੍ਰੇਮ **ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਫੂੰ ਫੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।** ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਖਾਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕਿਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਕਾਬਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਿਆਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੁਆਰਥੀ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਜਿਹੜਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਲੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਸ਼ੇਖੀ ਮਾਰੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਕੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਰਸੂਲ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗ਼ੈਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਅਸਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੀ ਕਾਰਜਸ਼ੈਲੀ ਵਿਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਿਭਾਜੀ ਅਤੇ ਅਨੈਤਿਕ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਲਈ ਦੋਸ਼-ਮੁਕਤੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਧੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਕੁਝ ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਰੇ ਤੱਤਾਂ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਵਿਭਚਾਰ ਤੋਂ ਜਬਰਦਸਤੀ ਖੋਹ ਲੈਣਾ ਉਚਿਤ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹਾਨੇ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਮਸ ਡੀ. ਜੀ. ਡਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ,

> . . . ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਦ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ . . . ਨਿਜੀ ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਕਾਰਜਸੂਚੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਖਾਵਾ, ਕਰਿਸ਼ਮਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦਖ਼ਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਦਾਅਵਾ।[10]

ਆਇਤ 5. ਪ੍ਰੇਮ **ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ।** ਰਸੂਲ ਨੇ "ਪ੍ਰੇਮ" ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਦੀ ਮਸੀਹ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ ਗ਼ੈਰ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਵੈ-ਸੇਵਾ ਦੇ ਟੀਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਿਹਾਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਲੋਕ ਘ੍ਰਿਣਾਯੋਗ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੋਕ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਉਲਝਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਦੋਸ਼, ਕਠੋਰ ਸ਼ਬਦ, ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ, ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ: ਅਜਿਹੇ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ **ਚਿੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।** ਸ਼ਬਦ παροξύνω (*ਪੈਰੋਕੁਸੋਨੋ*, "ਚਿੜ੍ਹਦਾ") ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਖੜਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ὀξύνω (*ਓਕਸੁਨੋ*, "ਤੇਜ਼ ਕਰਨਾ") ਦਾ ਇੱਕ ਮਿਸ਼ਰਣ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ "ਆਸਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁੱਸੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ" (NIV)। ਸੰਯੁਕਤ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਝੜਪ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਉਤਸਾਹੀ ਇੱਛਾ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਝਗੜੇ ਖੜੇ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ "ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ" ਸੁੱਟਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ **ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ।** ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਗਲਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਛੇਤੀ

ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਾ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਬੁਰਾਈ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਦਿਲ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਮਾਨਤਾ ਵਿਚ ਜੀਣਾ।

ਆਇਤ 6. ਪ੍ਰੇਮ **ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ**। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੁਰਾਈਆਂ ਦੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸਵੈ-ਧਾਰਮਿਕ ਗੁੱਸਾ ਜੋ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕਹੇ ਜਾਣ ਤੇ ਸਦਮੇ ਦੀ ਉਦਾਸੀਨ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਭਾਵਨਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ **ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ**। ਪ੍ਰੇਮ ਧਰਮ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਤਮ-ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਨਿਰੰਤਰ ਵੱਧਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਗਪਸ਼ਪ ਜਾਂ ਨਿਜੀ ਲਾਭ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ, ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਲਈ ਖੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਮਸ਼ਹੂਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲਿਆ ਵੀ ਸੀ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਨੈਤਿਕ ਵਿਚਾਰਵਾਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਸਨ, ਮਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੁੱਲਵਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਦਸ਼ਾ εὐδαιμονία (*ਯੂਡਾਈਮੋਨੀਆ*, "ਖੁਸ਼ਹਾਲੀ, ਖੁਸ਼ੀ") ਸੀ। ਅਸਲੀਅਤ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਾਰਣਾ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਸੂਲ ਦੇ ਲਈ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਅਨੰਦ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ੰਤੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਇੱਕ ਮਾਣੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਮੁੱਲਵਾਨ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 7. ਪ੍ਰੇਮ **ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ** ਹੈ। ਚਾਰ ਹੋਰ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜ ਕੇ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ "ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ," "ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ," "ਆਸ ਰੱਖਦਾ," ਅਤੇ "ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ" ਹੈ। ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸਫਲਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ 1 ਪਤਰਸ 4:8)। ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਉਤਸੁਕ ਹੈ। ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਸਮਿਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਜੋ ਖ਼ੂਨ ਕਰਦੇ, ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ, ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਲੋਕ ਪਾਪੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਉਹ ਵੀ ਤੰਗਦਿਲੀ, ਕੁੜੱਤਣ, ਜਾਂ ਸਵੈ-ਇਛੁੱਕ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਕੋਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਭਲੇ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਗੁਣ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਈ ਵਾਰ ਗਲਤ ਚੋਣਾਂ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਭੇਤ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਪਾਪ ਤੋਂ ਮੁੜਣਾ ਅਤੇ ਭਲਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਮਨੁੱਖੀ ਦਿਲ ਦੀ ਹਰ ਪਾਪੀ ਇੱਛਾ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡਗਮਗਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਚੋਣਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਕਾਇਰਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਤੇ ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਜਾਂ ਹਿੰਸਾ ਜਾਂ ਬੇਈਮਾਨੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਮਲਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇਗਾ। ਯਹੂਦਾਹ ਦੀ ਅਕਸਰ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਪੱਤ੍ਰੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਅਤੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਜਿਹੜੇ ਦੁਬਧਾ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ ਦਯਾ ਕਰ। ਅਤੇ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂ ਖਿੱਚ ਕੇ ਬਚਾਓ, ਅਤੇ ਓਸ ਬਸਤ੍ਰ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਹ ਦੇ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ ਦਾ ਦਾਗ ਲੱਗਿਆ ਹੋਵੇ ਸੂਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿੰਨਿਆਂ ਉੱਤੇ ਭੈ ਨਾਲ ਦਯਾ ਕਰੋ" (ਯਹੂਦਾਹ 22, 23)। ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਝੁਕਾਅ ਇੱਕ ਭਾਈ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਉਹ ਸਚਿਆਈ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਉੱਤਮ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਭਾਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਭਾਈ ਨੂੰ ਗਲਤੀ ਦੇ ਲਈ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤਾੜਨਾ ਉਸ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ (13:8-12)

8ਪ੍ਰੇਮ ਕਦੇ ਟਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਹੋਣ ਓਹ ਮੁੱਕ ਜਾਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਬੋਲੀਆਂ
ਹੋਣ ਓਹ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਭਾਵੇਂ ਇਲਮ ਹੋਵੇ ਉਹ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ। 9ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ
ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। 10ਪਰ ਜਦ ਸੰਪੂਰਨ ਆਵੇ
ਤਦ ਅਧੂਰਾ ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ। 11ਜਦ ਮੈਂ ਨਿਆਣਾ ਸਾਂ ਤਦ ਨਿਆਣੇ ਵਾਂਙੁ ਬੋਲਦਾ,
ਨਿਆਣੇ ਵਾਂਙੁ ਸਮਝਦਾ ਅਤੇ ਨਿਆਣੇ ਵਾਂਙੁ ਜਾਚਦਾ ਸਾਂ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿਆਣਾ ਜੋ ਹੋਇਆ
ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਆਣਪੁਣੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। 12ਇਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਿੱਚ
ਧੁੰਦਲਾ ਜਿਹਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਓਸ ਵੇਲੇ ਰੋਬਰੂ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕੁਝ
ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਓਸ ਵੇਲੇ ਓਹੋ ਜਿਹਾ ਜਾਣਾਂਗਾ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਮੈਂ ਵੀ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ
ਹਾਂ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਅਲੌਕਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਪਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਲਈ ਉੱਤਮ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ "ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰੇਸ਼ਟ ਮਾਰਗ" ਹੈ (12:31)। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਅਲੌਕਿਕ

ਤੌਰ ਤੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਦਾਨ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਰ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ, ਅਸਧਾਰਣ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਉਠਾਇਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀਅਤ ਦਾ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਗੁਣ ਸੀ; ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ ਤੇ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਚੰਗਾਈ, ਗਿਆਨ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਦਾਨ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਸਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਦੀ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਆਇਤ 8. ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ **ਪ੍ਰੇਮ ਕਦੇ ਟਲਦਾ ਨਹੀਂ** (οὐδέποτε πίπτει, *ਆਉਡਾਪੋਟ ਪਿਪਟੇਈ*, ਮੂਲ ਅਰਥ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਕਦੀ ਟਲਦਾ ਨਹੀਂ"), ਰਸੂਲ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾ ਬਦਲਣ ਵਾਲੀ ਸਥਾਈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨਾਲ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਦਦ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ: **ਅਗੰਮਵਾਕ**, **ਬੋਲੀਆਂ**, ਅਤੇ **ਇਲਮ**। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਅਤੇ ਇਲਮ, **ਮੁੱਕ ਜਾਵੇਗਾ** (καταργηθήσεται, *ਕਟਾਰਗੈਥਸੇਥੀ*, καταργέω, *ਕਤਾਜਿਓ*, ਦਾ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖ ਨਿਸ਼ਕ੍ਰਿਆ "ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਵਿਅਰਥ ਕਰ ਦੇਣਾ" ਹੈ)। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੋਲੀਆਂ **ਜਾਂਦੀਆਂ** ਰਹਿਣਗੀਆਂ (παύσονται, *ਪਾਊਸੋਂਟਾਈ*, παύω, *ਪੋਓ* ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਵਿਚਲਾ ਭਾਗ)। ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਬੋਲੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੋ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਗੰਮਵਾਕ ਅਤੇ ਇਲਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਕਹੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਤਿੰਨਾਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਕਦੀ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੋ ਚੋਣਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਦਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੱਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਾਨ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੇਹੱਦ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨੀਂਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਵਿਅਰਥ ਸਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮੂਲ ਤੱਤ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਜਾਂ ਬੋਲੀਆਂ ਜਾਂ ਇਲਮ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਚੰਗੀਆਂ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ "ਲੋਚੋ" (12:31)। ਪਰ, ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕ ਰਾਜ ਦੇ ਲੋਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗਲਤ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਸੂਲ ਉਸ ਮੁਕਾਬਲੇਬਾਜ਼ੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ

ਰੋਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਦਿਲ ਨੂੰ ਖਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 9. ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਵਿਚ, 13:8 ਦੇ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਅਧੂਰੇ ਸਨ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਬਾਲਕਪੁਣੇ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਪੂਰਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਇਲਮ ਅਤੇ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਲਈ ਜਿੰਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਅਨਾਦਿ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਲਈ ਉੱਨੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਇਸ ਯੁੱਗ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਇਲਮ ਅਤੇ ਅਗੰਮਵਾਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਾਨ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, **ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁਝ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ।** ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ; ਜਿਸ ਹੱਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਸੇ ਹੱਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ, ਜਦਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਇਸ ਸਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖ ਕੇ ਚੰਗਾ ਕਰਨਗੇ। ਪ੍ਰੇਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਨਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਾਨਾਂ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਨ। ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦ **ਸੰਪੂਰਨ** ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ **ਤਾਂ ਅਧੂਰਾ ਮੁੱਕ** [ਜਾਵੇਗਾ], ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ। "ਅਧੂਰੇ" ਦਾਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਸਮਝਿਆ ਸੀ, ਉਹ "ਸੰਪੂਰਨ" ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। (*ਵਧੇਰੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਲਈ: "ਸੰਪੂਰਨ" ਕੀ ਹੈ?* ਪੇਜ਼ 113 ਵੇਖੋ।)

ਆਇਤ 11. "ਅਧੂਰੇ" ਅਤੇ "ਸੰਪੂਰਨ" ਦੇ ਵਿਚ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਸੰਪੂਰਨ" ਇੱਕ ਪਰਿਪੱਕ ਮਸੀਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਗੁਜ਼ਾਰਦਾ ਹੈ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਸਬੂਤ "ਅਧੂਰੇ" ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 13:11 ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, **ਹੁਣ ਮੈਂ ਸਿਆਣਾ ਜੋ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਆਣਪੁਣੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ।** ਪਰ, ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ "ਸੰਪੂਰਨ" ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਬਲ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ "ਸੰਪੂਰਨ" ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਕੱਢੇ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਅਧੂਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਸੰਪੂਰਣ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਅਧੂਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਪਟੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਆਖਿਰਕਾਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਯਾ ਦੇ ਚਰਮ-ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਵਰਗ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਨਗੇ।

ਆਇਤ 12. ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਾਇਦਿਆਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਗਵਾਹੀ ਸੀ। ਜੋ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅੱਜ ਦ੍ਰਿਸ਼, ਭੌਤਿਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੀ ਲੋੜ ਸਿਰਫ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਹੀ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ, ਮਸੀਹੀ ਅਗਾਂਹ ਤੋਂ **ਧੁੰਦਲਾ** ਵੇਖਣ ਲਈ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ,[11] ਜਿਵੇਂ ਕਿ **ਸ਼ੀਸ਼ੇ** ਵਿਚ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋਈਏ। ਪਰ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ **ਰੋਬਰੂ** ਵੇਖਣਗੇ। ਰਸੂਲ ਨੇ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਲਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤੀ ਸੀ: "ਮੈਂ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਆਹਮੋ ਸਾਹਮਣੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਗੱਲਾਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਬੁਝਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ" (ਗਿਣਤੀ 12:8)। ਸਵਰਗ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਬਚਾਇਆਂ ਹੋਇਆਂ ਦੇ ਨਾਲ "ਆਹਮੋ ਸਾਹਮਣੇ" ਗੱਲਾਂ ਕਰੇਗਾ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਿੱਟਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਈਸ਼ੁਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਖਾਸ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਮਿਕ ਉਤਸਾਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਚਮਤਕਾਰੀ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਿਰਪੱਖ ਸਮਿਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਫਿੱਕਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਲੋਕ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੁਣ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਦਮ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਪੱਖ ਪਾਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲੀ ਆਇਤ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਮਸੀਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿਚ ਉਲਟ ਹੈ।

ਸਥਾਈ ਗੁਣ: "ਨਿਹਚਾ, ਆਸ਼ਾ, [ਅਤੇ] ਪ੍ਰੇਮ" (13:13)

13ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਿਹਚਾ, ਆਸ਼ਾ, ਪ੍ਰੇਮ, ਏਹ ਤਿੰਨੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਏਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 13. ਜਦੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਉੱਤਮਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। **ਨਿਹਚਾ, ਆਸ਼ਾ,** ਅਤੇ **ਪ੍ਰੇਮ** ਈਸ਼ੁਰੀ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਗੁਣ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਸੰਗਠਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ (ਰੋਮੀਆਂ 5:1-5; ਗਲਾਤੀਆਂ 5:5, 6; ਕੁਲੁੱਸੀਂ 1:4, 5; 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 1:3; 5:8; ਵੇਖੋ ਤੀਤੁਸ 2:2)। ਪਰ, ਰਸੂਲ ਨੇ ਇੱਥੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਵਧੇ, ਤਿਵੇਂ ਤਿਵੇਂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਈਸ਼ੁਰੀ ਦਾਨਾਂ (ਅਗੰਮ ਵਾਕ, ਬੋਲੀਆਂ, ਅਤੇ ਇਲਮ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਘੱਟਦਾ ਗਿਆ। ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਵਧੇਰੇ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਆਪਣੇ ਅਰਥ ਦੀ ਗਹਿਰਾਈ ਵਿਚ, ਪ੍ਰੇਮ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਢਾਲਦੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡਿਆ। ਪਹਿਲਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ ਪਰਮ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਜਾਂ ਗੁਣ ਵਿਅਰਥ ਹਨ (13:1-3)। ਦੂਸਰਾ, ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਮਸੀਹੀ ਲਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਅਤੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਸਵੈ-ਇੱਛਾਵਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ (13:4-7)। ਤੀਸਰਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਅਨੰਤ ਹੈ। ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪ੍ਰੇਮ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਇੱਕ ਅਨੰਤ ਭਾਗ ਹੈ (13:8-13)।

ਹੋਰ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਲਈ: "ਸੰਪੂਰਨ" ਕੀ ਹੈ? (13:10)

13:10 ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ "ਸੰਪੂਰਨ" ਕੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਵਾਕ ਨੂੰ ਵੱਖ ਵੱਖ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ 1: ਪਿਆਰ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮਿਕ ਪਰਿਪੱਕਤਾ। ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਕਿ "ਸੰਪੂਰਨ" ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਦੀ ਵੀ ਟਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜੋ ਬੀਤ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਾਨ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਸੀਹੀ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਬੁੱਧ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਵਿਚ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕੰਮ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ, ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਵੱਧਣ ਦੇ ਦੁਆਰਾ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਘੱਟਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਵਿਚ ਵਧੇ, ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਵਰਦਾਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 11 ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਲਾਲਸਾਵਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹੀ ਤੋਬਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਘੱਟ ਸੰਬੰਧ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਿੰਨ੍ਹ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸੰਬੰਧ ਸੀ।

ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਨੈਤਿਕ ਵਤੀਰੇ ਨੂੰ ਫੜੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਘੱਟ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਕਿਉਂ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਹੋਰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਧਣਾ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਕਿਉਂ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾ ਬੋਲਣਾ ਜਾਂ ਬੀਮਾਰ ਦਾ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਅਹਿਮੀਅਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਿਕ ਦਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਸਪਰ ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਇੱਕ ਦੇ ਵਧਣ ਦਾ ਅਰਥ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਗਿਰਾਵਟ ਕਿਉਂ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ 2: ਧਾਰਮਿਕ ਕੈਨਨ (*ਅਸਲੀ ਕਿਤਾਬਾਂ*) *ਦਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ।* "ਸੰਪੂਰਨ" ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਸਮਝ ਵਧੇਰੇ ਭਾਈਚਾਰਕ ਹੈ। ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਵਧੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਆਤਮਿਕ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਉੱਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ, ਸਿਰਫ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 5:36)। ਜਦੋਂ ਮੁਢਲੇ ਮਸੀਹੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀਆਂ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ (ਰੋਮੀਆਂ 15:19; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12; ਗਲਾਤੀਆਂ 3:5; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:4)। ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਵਚਨ ਦੀਆਂ ਕੈਨਨ (ਅਸਲੀ ਕਿਤਾਬਾਂ) ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿਚ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਉਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਢਲੇ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਪਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਨੂੰ ਲਿਖਵਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦਾ ਕੈਨਨ (ਅਸਲੀ ਕਿਤਾਬਾਂ) ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ "ਸੰਪੂਰਨ" ਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਲਿਖਤਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾਂ ਵਿਚ, ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਉਸ ਗਵਾਹੀ ਵਿਚ ਅਧੂਰੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਜੀਲ ਤੋਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। "ਸੰਪੂਰਨ" ਦੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ "ਸੰਪੂਰਣ" ਸਾਰੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।[12] ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਹ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਲਈ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਉੱਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਚਮਤਕਾਰ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਆਧੁਨਿਕ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਧਾਰਮਿਕ ਮਸਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਕਲੀਸੀਆ ਅਤੇ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ 13:10 ਵਿਚ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦੇ ਲੱਭ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਅੱਜ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਗਿਆਨ, ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ, ਜਾਂ ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਨਵੇਂ ਪਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ ਕਿ "ਸੰਪੂਰਨ" ਉਸ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਹੈ ਜੋ

"ਅਧੂਰਾ" ਹੈ। ਪਰ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੈਨਨ (ਅਸਲੀ ਕਿਤਾਬਾਂ) ਦੇ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇੰਝ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵਚਨਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ, ਗ਼ੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੋਲਣਾ, ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਗੰਮ ਵਾਕ ਕਰਨਾ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13 ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 8:1-18 ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਧੀਆ ਹਵਾਲਾ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ 3: ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ। "ਸੰਪੂਰਨ" ਦੇ ਲਈ ਤੀਸਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਜੋ ਪੌਲੁਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਯੁੱਗ ਵਿਚ ਆਮਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, "ਸੰਪੂਰਨ," ਉਹ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਗਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸਵਰਗ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ". . . ਓਸ ਵੇਲੇ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਜਾਣਾਂਗਾ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ . . ." (13:12)। ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਮਦ, ਨਿਆਂ, ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਕਾਲ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧੂਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ, ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰੇਮ, ਇੱਕ ਸਦੀਵੀ ਪੈਮਾਨਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਸੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਵਿਆਖਿਆ ਪੌਲੁਸ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਵਧੀਆ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਆਮਦ ਤਕ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਕਾਰਨ, "ਅਧੂਰਾ ਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ।" ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪ੍ਰੇਮ, ਅਨੰਤ ਹੈ। ਸਵਰਗੀ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਿੱਟਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਉੱਤਮ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ "ਅਧੂਰੇ" ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿਚ "ਸੰਪੂਰਨ" ਨੂੰ ਰੱਖੀਏ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਤਿੰਨ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀਮਾਨੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ, ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਬਾਲਕਾਂ ਵਰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧੂਰੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆ ਜੋ ਅਸਫਲ ਜਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਪ੍ਰੇਮ ਇੱਕ ਸਥਾਈ, ਸਥਿਰ, ਅਤੇ ਸਦੀਵੀ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ "ਸਮਾਪਤ" ਹੋ ਜਾਣਗੇ (ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ)। ਜਦੋਂ ਬਚਪਨ ਦੀਆਂ ਨਿਆਣਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੀਤ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸਿਆਣਪ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਅਧੂਰਾ ਗਿਆਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਅਨੰਤਤਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਚਮਤਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ?

ਕੀ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਈਸ਼ੁਰੀ ਦਾਨਾਂ ਜਿਵੇਂ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ, ਗਿਆਨ, ਗੈਰ-ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ, ਚੰਗਾਈ, ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ, ਜਾਂ ਉਹ ਕਦੋਂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ? ਕੀ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਇਸਤਰੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਰਹੇ ਸਨ ਜੋ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਰਾਮਾਤੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ? ਕੀ ਅੱਜ ਅਜਿਹੇ ਮਸੀਹੀ ਹਨ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੀਮਾਰ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਡਾਕਟਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨਾਕਾਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹੋਣ? ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਿੱਖਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਉਪਾਸਨਾ, ਅਤੇ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਉੱਤੇ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਉਸ ਦੇ ਉੱਤਰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਦਖ਼ਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਉੱਤਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਚਮਤਕਾਰੀ ਕੰਮ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਪ੍ਰਤਿਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚਲੇ ਕਈ ਮਸੀਹੀ, ਜੋ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਬੀਮਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਮੌਤ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਪੂਰੀ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ, ਅਚੰਭਿਆਂ ਅਤੇ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਵਿਖਾਏ ਗਏ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 12:12)।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਪਤਰਸ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਇੱਕ ਲੰਗੜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨਾਸਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਤੁਰ ਫਿਰ!" (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 3:6)। ਲੇਖਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ, "ਅਤੇ ਉਹ ਕੁੱਦ ਕੇ ਉੱਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਅਰ ਤੁਰਨ ਲੱਗਾ" (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ 3:8)। ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਲੰਗੜੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵਾਂਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪਾਹਿਜ ਸਨ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰੇ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਦਾਨ ਅੱਜ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹਨ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚਮਤਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਉੱਤਰ

ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚਲੇ ਚਮਤਕਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਚ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਯੋਗਾਤਮਕ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਯੂਨਾਨੀ-ਰੋਮੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੇ ਕੈਨਨ ਦੀ ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਪਰਵਾਨਗੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੁਣ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਤਜ਼ਰਬਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚਮਤਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਇਸ ਦੇ ਚੱਲ ਰਹੇ, ਸਥਾਈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਹਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਪੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ, ਆਧੁਨਿਕ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਚਮਤਕਾਰ ਜੋ ਪੌਲੁਸ, ਪਤਰਸ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅੱਜ ਸਧਾਰਣ ਤੌਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਧਾਰਣ ਜਾਂ ਆਦਰਸ਼ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ “ਚਮਤਕਾਰੀ” ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੇਬਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

[1]ਮੈਮੋਨਾਈਡਸ (ਜਾਂ “ਰਾਮਬਾਮ,” “ਰਾਬੇਬੇਨੂ ਮੋਸ਼ ਬੇਨ ਮੈਮਨ” ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਲਘੂ ਰੂਪ) *ਮਿਸ਼ਾਨੇਹ ਟੋਰਾਹ।* [2]ਡੇਵਿਡ ਈ. ਔਨੇ, *ਪ੍ਰੋਫੈਸੀ ਇਨ ਅਰਲੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਐਨਟੀ ਐਂਡ ਦ ਐਨਸ਼ੀਐਂਟ ਮੈਡੀਟੇਰੀਅਨ ਵਰਲਡ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ 1983), 20-21. [3]ਕਾਰਲ ਆਰ. ਹੌਲਾਡੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਤੇ ਬਲ ਦੇ ਸਕੇ। (ਕਾਰਲ ਆਰ. ਹੌਲਾਡੇ, “1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13: ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸੂਲ ਦੇ ਨਮੂਨੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ,” *ਯੂਨਾਨੀ, ਰੋਮੀਆਂ, ਅਤੇ ਮਸੀਹੀਆਂ* ਵਿਚ: *ਐਸੇਸ ਇਨ ਆੱਨਰ ਆੱਫ਼ ਅਬਰਾਹਾਮ ਮਲਹਰਬੇ,* ਸੋਧ. ਡੇਵਿਡ ਐੱਲ ਬਾਲਚ, ਇਵਰਟ ਫਰਗੂਸਨ, ਅਤੇ ਵੇਨੇ ਏ. ਮੀਕਸ [ਮਿਨੀਆਪੋਲਿਸ: ਫਾੱਰਟ੍ਰਿਸ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1990], 98.) [4]ਇਗਨੇਸ਼ੀਅਸ *ਲੈਟਰ ਟੂ ਇਫੀਸ਼ੀਅਨਸ* 4; ਲੈਟਰ ਟੂ ਫ਼ਿਲਡੇਲਫਿਅਨਜ਼ 1. [5]ਵਿਲੀਅਮ ਹੈਰਿਸ, “ ‘ਸਾਊਂਡਿੰਗ ਬਰਾਸ’ ਐਂਡ ਹੇਲੇਨਿਸਟਿਕ ਟੈਕਨੋਲੋਜ਼ੀ,” *ਬਿਬਲੀਕਲ ਆਰਕੀਓਲੋਜੀ ਰਿਵਿਊ* 8 (ਜਨਵਰੀ-ਫਰਵਰੀ 1982): 38-41. [6]ਜੌਨ ਸਟੌਟ, *ਦ ਕੋਨਟੈਂਪਰੇਰੀ ਕ੍ਰਿਸਚੀਅਨ* (ਡੋਨਰਸ ਗਰੋਵ, ਇਲੀਨੋਇਸ: ਇੰਟਰ-ਵਰਸਿਟੀ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1992), 148. [7]ਇਹ ਸ਼ਬਦ, ਭਾਵੇਂ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਵੱਖਰੇ ਹਨ, ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਕਿਰਿਆ καίω (*ਕਾਈਓ,* “ਸਾੜਣ ਲਈ”); ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। [8]ਹੈਨਰੀ ਡ੍ਰਮਮੋਂਡ, *ਦ ਗ੍ਰੇਟਸਟ ਥਿੰਗ ਇਨ ਵਰਲਡ* (ਵੈਸਟਵੁੱਡ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਫਲੈਮਿੰਗ ਐੱਚ. ਰੈਵੇਲ ਕੰਪਨੀ, ਮਿਤੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ), 23-24. [9]ਡੀ. ਏ. ਕਾਰਸਨ, *ਸ਼ੋਇੰਗ ਦ ਸਪਿਰਿਟ: ਏ ਥਿਓਲੋਜੀਕਲ ਐਕਸਪੋਜੀਸ਼ਨ ਆਫ਼ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਅਨਜ਼ 12-14* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁੱਕ ਹਾਊਸ, 1987), 61. [10]ਜੇਮਸ ਡੀ. ਜੀ. ਡਨ, *ਦ ਥਿਓਲੋਜੀ ਆਫ਼ ਪੌਲ ਦਾ ਅਪੌਸਲ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1998), 675.

[11]ਵਾਕ ἐν αἰνίγματι (ਆਇਨਿਗਮਟੀ, “ਇੱਕ ਬੁਝਾਰਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ”) ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਇੱਥੇ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। [12]ਯਾਕੂਬ ਦੀ ਪੱਤ੍ਰੀ 1:25 ਵਿਚ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ "ਧੰਨ" (τέλειος, *ਟੈਲੀਓਸ*) ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।